

PRO VŠECHNY PŘÁTELE, ZNÁMÉ A PŘÍZNIVCE KMENE WABASH

VŠEZVĚST

ROČNÍK IV.

ČÍSLO 11

KVĚTEN 2005



OBSAH.....	2
1. ÚVODNÍK.....	3
2. Z POSLEDNÍCH KMENOVÝCH AKCÍ.....	3
• Velikonoční putování 25.-28. 3. 2005.....	3
• Kuličkíada (Naposled...) 3. 4. 2005.....	5
• Lakrosový turnaj v Divokách 9.4.2005.....	6
• Ivančena 24. 4. 2005.....	7
• IX. Výroční sněm v Pustých Držkovicích 6.-8.5.2005.....	8
3. ZÁBAVA NEJEN PRO NEJMENŠÍ.....	10
4. TIPY NA ČINNOST.....	11
• Už v pravěku lidé používali šídlo.....	11
5. VÝPRAVNÍK.....	12
6. HUDEBNÍ OBZOR.....	13
7. DRBÁRNA.....	14
8. NĚCO PRO POBAVENÍ.....	15
• Příběh „Přerazím ji vejpůl!“.....	15
• Vtipy.....	17
• Světový vědecký fekalismus.....	18
• Vztah mezi průserem a stranou.....	19
9. PŘEČTĚTE SI.....	19

VŠEZVĚST 11/ KVĚTEN 2005 – občasník kmene WABASH z Ligy lesní moudrosti – The Woodcraft League. Občasník je určený pro vnitřní potřebu kmene a také jako informátor pro rodiče a všechny lidi nejen okolo kmene. Na časopise spolupracovali: Dolasová Martina–Blecha, Peterek Jakub–Pažbat, Uhrová Kateřina-Ringo, Koziorková Michaela–Kvítko, Láska Radek–Brado, Kožušník Tomáš-Tom, Foto: Gavelčík David–Dávy Sazba a úpravy: Gavelčík David – Dávy. Internet: <http://wabash.jinak.cz/>. Toto číslo vychází v nákladu 22 výtisků dne 17.5.2005

1. ÚVODNÍK

V co věříme?....

Nedávno jsem zavzpomínal na jednu výpravu v zimě do Jakartovic. Vybavilo se mi, jak jsme viděli vylézat z lomu ve Svobodných Heřmanicích potapěče, a to z velmi, ale opravdu velmi studené vody. Všichni jsme je tehda považovali za bláznů. Když se na to teď dívám zpětně, napadá mě, že ti lidé dělali něco, čemu třeba obětovali celý život, že to mohl být smysl celého jejich života, tak jako se třeba někteří lidé věnují kmenu. A já (ač nechťíc) jsem to všechno mohl pošlapat a ani se neohlédnout.

Přemýšlím kolik lidí by považovalo za bláznů mě, kdyby mě vidělo běhat po louce s bederkou.....stačí vzpomenout co hulákali lidé, když nás viděli, jak nazí stojíme u ohně po inity.

Tím chci říci, že každý má svou víru, která naplňuje jeho život a dělá ho šťastným, i když se nám to může zdát divné. Proto hledejme taky tu svou a neotáčejme se zády k lidem, kteří mohou být na daleko lepší cestě než my. Každý totiž může být lepší.....

Pažba

Protože máme rozum, máme právo ho použít při rozhodování, co je správné, nebo špatné. Měli bychom sledovat stezku, o níž se domníváme, že je správná - s vírou, že "cokoli je, je správné."

(Černý Sokol, Saukové)



2. Z POSLEDNÍCH KMENOVÝCH AKCÍ

- **Velikonoční putování** **25.-28. 3. 2005**



Na hoře Lovoš. Výhled nebyl téměř vůbec žádný.

V pátek okolo 21.30 v sestavě Dávy, Blecha, Bigfoot, Juroš, Pažout, Radek, Michal a já + psi Míša a Benji jsme vyrazili směr České středohoří. Celou cestu jsme prospali a asi kolem šesté jsme vystoupili v Lovosicích. Bylo třeba nakoupit, ale nevypadalo to moc nadějně, tak jsme se svezli vlakem kousek dál, do Litoměřic, kde jsme nakoupili v místním Kauflandu. Samozřejmě jsme si prohlédli město, navštívili místní informační centrum, dali si káfičko a pak vlakem zpět přes Lovosice do Malých Žernosek, odkud jsme vyráželi. Naše první zastávka byla v žernoseckém lomu, kde se kdysi dělaly mlýnské kameny. Odtud jsme vyrazili Oparenským údolím, které mě celkem zklamalo, na Lovoš. Výhled z Lovoše nebyl nic moc. Bylo zataženo, takže s bídou byly vidět vedlejší kopce. Dále jsme vyrazili směr Milešovka, což je nejvyšší hora Českého středohoří (837 m n. m.). Toho večera jsme došli pouze pod Milešovku, kde jsme se utábořili, udělali jsme si večeři a šli spát. V sobotu jsme pěkně

zaspali. Vstávali jsme v 11 hodin a počasí bylo ještě horší než v pátek.

Narychlo jsme se nasnídali, sbalili věci a vyrazili dál. Šli jsme k vrcholu Milešovky. Těsně pod ním vedla nahoru odbočka, ale jelikož byla mlha a viditelnost tak třicet metrů, dohodli jsme se, že nemá smysl jít nahoru. Vzhledem k počasí jsme se vykašlali na



plahočení na nějaké kopce a vydali jsme se směrem k Ústí. Prošli jsme několika dědinami, omrkli místní architekturu. Věřte nebo ne, ale v některých dědinách byste se cítili jako v poválečném filmu. V dědině Milbohov jsme načepovali vodu v jednom pekelném stavení. Majitel nám hrdě tvrdil, že byl kdysi tramp, asi chtěl na nás zapůsobit, sprostý byl jak ostravský dlaždič a i když měl všude brajgl jak ve sběrně, byl strašně pyšný. Jak říkal: trochu tu je binec, ale jsem na vlastním. Poděkovali jsme za vodu a radši jsme

vypadli. Večer se blížil, bylo třeba někde zaparkovat. Vylezli jsme přes kopec za dědinu, kde jsme našli pěkné místo u takového rozpadlého stavení. Utábořili jsme se, něco pojedli a šli jsme spát, protože ráno bylo třeba brzo vstávat. Ještě abych nezapomněl, Míša se někde vyválela v nějaké močůvce, nebo co to bylo, takže se skoro celý den všude kolem nás vznášel takový divný ozón. A jelikož Míša spala s Dávým ve spacáku, mám podezření, že to bude cítit ještě příští výpravu. Ráno jsme vstali kolem sedmé, zlehka vyšmigrujeme Blechu, Radek ji



Sledujeme rozvodněné Labe na Masarykově zřymadle.

navoněl výbornou voňavkou z roku 1985, jejíž vůně zcela přerazila voňavou Míšu, která

smrděla stejně jako v sobotu. Někteří posnídali, uklidili jsme po sobě místo a vyrazili do Ústí. Měli jsme dost času, takže jsme si prohlédli zdymadlo T. G. Masaryka a zašli jsme na hrad Střekov. Zrovna zahajovali sezónu, takže bylo otevřeno. Prohlídka nic moc extra, prostě klasika. Na nádraží Dávy koupil lístky a za chvíli jsme odfrčeli přímým vlakem do Ostravy. Co říct závěrem: Myslím, že jsme vybrali špatnou trasu, ale i tak mě České středoholí nezklamalo a ti, co nejeli, mohou litovat. Takže třeba někdy jindy.

S modrou oblohou

Tom

• **Kuličkáda (Naposled...)**

3. 4. 2005



I Němci přišli na Kuličkádu. Holt EU..

Sešli jsme se v klubovně v 11 hodin v nečekaně hojném počtu, abychom připravili a hlavně odnesli všechny rekvizity na kuličkádu do ZOO. Sraz před ZOO jsme měli v půl dvanácté, přišli všichni až na Juroše, ten jako obvykle s křížkem po funuse ... No už dopoledne bylo jasné, že v ZOO to bude (stejně jako předchozí den) dost natěsno, podle obou natřískaných parkovišť. Zřejmě úplně všichni z blízka i z daleka popadli kočárky a všechny děti a babičky a ... vyrazili. No, nebylo se co divit, protože počasí bylo fakt nádherné, téměř letní, snad nejlepší, jaké na kuličkáde pamatuju.

Naštěstí se dětskému koutku vyhnul ten hlavní proud lidí a kočárků a valil si to rovnou ke stánkům s občerstvením a různými pitomostmi, takže jsme celkem v klidu rozbalili svoje disciplíny. Teda skoro v klidu, až na menší názorový střet ohledně rozmístění a umístění atd. K našemu překvapení ještě deset minut před

začátkem byla účast značně mizerná a kolem jedné se sešli lidé z Hoganu, Sokolu, pár Plameňáků, naši a sem tam nějakí nezávislí, no dohromady slabá padesátka soutěžících. Soutěžilo se v tradičních disciplínách: prkno, flaška, molekuly, banka, důlek a sběr kuliček. Kolem půl třetí jsme disciplíny uzavřeli a asi ve tři bylo vyhlášení výsledků. Ceny, které byly letos velmi různorodé, protože se na nich podílelo spousta lidí: Tom, Eva, Květa, Kečup, Veverka a já, od obrázků, květináčů, svícnů, dřevěných sponek až po pytlíky s kuličkami. Ceny si rozebrali skoro sami starouši: Bak, Rotchild, sem tam někdo z dětí. Originální byla i letošní camrátko – speciálně upravené čajové pytlíky. Pak ještě společná fotečka – poslední, protože jsme se rozhodli, že ukončíme naše angažování se v kuličkáde a předáme štafetu někomu jinému. No, nakonec jediný z oslovených, kdo byl ochoten to převzít, byl Mexa, tak uvidíme ... Každopádně Mexa přesunul kuličkádu do Hornického muzea v Petřkovicích, ale datum zůstane stejné – 1. dubnový víkend.

No a pak už jsme se rozloučili a v menší skupince se vydali na obhlídku ZOO, pokud ovšem šlo přes ty davy lidí alespoň něco vidět.



Sběr kulí a Kubelek

Každopádně děkujeme, že nám bylo dopřáno výjimečně pěkné počasí, abychom mohli příjemně strávit naši poslední kuličkádu, děkujeme všem věrným příznivcům a uvidíme, co bude příští rok. ...

Blecha



• **Lakrosový turnaj v Divokách 9.4.2005**

Masakr! Přátelé, to byl prostě ma-sa-kr! Jde totiž o letošní jarní turnaj v lakrosu nedaleko Kroměříže. Když to vezmu pěkně po pořádku, tak by to mělo vypadat asi nějak takto:

Původní neschopnost nás se domluvit, jak tam vlastně pojedeme vyústila v to, že někdo dorazil v sobotu ráno k DKV (to je správně), někdo měl původně v plánu jet na parkoviště před kulturní středisko do Vítkovic a já osobně (kdyby mě a bratra nevezl Kovboj) bych asi jel až k ředitelství Vítkovic. Nakonec jsme se všichni sešli, ale hádejte, na koho se čekalo.

Počet lidí byl omezen, neboť se jelo auty. Takže sestava těch, kteří



Pěťa vaří gulášovku

mají o lakros zájem, vypadala asi takto:

Ženáci team – Dávys, Tom, Soptík, Bak, Rotchild

Mladší team – já, brácha, Kovboj, Bigfoot a Juroš

Jelo se třemi auty, a to Kovboje, Baka a Soptíka, který vezl ještě svou a Dávýho ženu i



Vítězný tým. Dohromady plus minus 180 let. Starci.....

vyčerpávajícím souboji jsme jen tak postávali u ohně a diskutovali s tamními indiány o různých věcech. Ti také uvařili gulášovou polévku na zahřátí. Většina zdejších se také zahřívala tabákem a cigaretami, což mě poněkud zaskočilo, protože věková hranice se pohybovala okolo šestnácti let. Nakonec jsme obsadili první i poslední místo. Ženáci to lepší, a tak budou zvětšeni na stříbrném podnose. Každý, kdo dodal nějakou cenu, tak si mohl nějakou odvézt, podle toho, jak se umístil. Na výběr byly ceny typu deka, stažená liška, obal na nůž, salám, klobásky, čokoláda atd. Cestou zpátky jsme se ještě stavili do kroměřížské cukrárny na něco dobrého. Celkem jsem se divil, když náčelník řekl, že si nedá kávu, ale čaj. Asi přešel na nějakou terapii. Závěr je takový, že já jsem byl pak čtyři dny nemocný a Dávys se ještě ve čtvrtek nemohl hýbat. Už se těším na další ročník.

A malá rada na závěr:

Konopný provaz se srazí, když ho namočíte!

s dětmi. Málem jel i Rotchildův bakelit, ale naštěstí jsme se vlezli. Dokonce kolovaly řeči, že by tam ani nedojel. Živí a zdraví jsme dorazili, což se o odjezdu říci nedá. Letošní účast nebyla největší a počasí taky moc vlídně nepřálo. Celkem pět týmů svádělo za nepřetržitého deště boje o letošního vítěze. Vyšší váhové kategorie měly opravdu navrch. Ten, kdo zrovna nehrál, využíval přístřeší a dvou otevřených týpí a hrál se u ohně. Zápas samotné byly velice zajímavé, neboť dešť, bahno a suchá obuv

některých hráčů udělaly z louky opravdu bahenní koupel. Po



**Bagatway =
žádná pravidla**

Pažout

• Ivančena 24. 4. 2005

...Drcání vlaku vůbec není nepřijemné ... někteří (včetně mě) ale vypadají, že jsou zralí na usnutí. Naštěstí jsme ve Frýdlantě a vystupujeme. Hned se vydáváme na cestu k našemu cíli, kterým je dnes Ivančena. (= pomník věnovaný skautům zabitým za války; jen

pro jistotu, kdyby to někdo náhodou nevěděl.) Samozřejmě se zastavíme u Mexičanova stánku s provázky a jiným zbožím :o) Během cesty nahoru se neděje nic moc zvláštního, až na to, že jsem s několika lidmi špatně odbočila a málem jsme se ztratili (ale ne mojí vinou)... To už sluníčko pekelně peče, proto se většina zbavuje svých svršků (samozřejmě v mezích slušnosti). Po dlouhé době konečně dorážíme k cíli. Nahoře jsme samozřejmě nebyli sami, lidí tam bylo (podle mého) docela dost. Přišli jsme právě včas (to ta perfektní zkratka – jinak bychom lezli ještě hodinu). Za chvíli totiž „odbíjela“ jedna hodina a my jsme se připojili ke zpěvu tramské hymny, kterou je píseň Vlajka. Poté jsme všichni uctili



památku mrtvých skautů minutou ticha. Taky jsme obešli mohylu, abychom zjistili, jestli neobjevíme nějaký náš kámen ze starších let. Žádný jsme však nenašli a tak jsme si šli sednout k Rotchildovcům. Někteří se velmi bavili tím, že po sobě házeli malé (později větší) kamínky. Vážně super! Byl čas vyrazit zpět. Samozřejmě jsme se stačili občerstvit v hospůdce a pak jsme nabrali směr na nádraží. Šla jsem s Blechou a Andreou popředu a skoro jsem byla hodně sprostá (ale jen v duchu). Došly jsme totiž až k nádraží a ostatní pořád nikde. Naštěstí jsme vlak ale stihli všichni. Nepříjemnou historku se dvěma „týpký“ raději popisovat nebudu. Jsem moc ráda, že jsme měli krásné počasí.

Květuš

● **IX. Výroční sněm v Pustých Držkovicích 6.-8.5.2005**

Pro ty, kdo měli něco důležitého a pro Gabulu, která má „nemocenskou“ :o) zařazujeme stručný **zápis z 9. výročního sněmu**, který proběhl na kmenovém tábořišti.

Zúčastnění: Tom, Dávy, BF, Juroš, Pažout, Eva, Kečup, Michal, Verča, Veverka, Tereza, Andrea, Martin, Blecha.

- Do kmene byla přijata Andrea jako právoplatný člen, byl jí udělen titul Hledač cesty
- Bylo přiznáno 4 Orlí per a 3 Totolany (což je tedy, přátelé, žalostné, ale díky alespoň za to !!!)
- Byl podán návrh na určité (finanční) znevýhodnění těch členů kmene, kteří se vždycky dokážou vyhnout všem brigádám (dřevo, tyče, ...). Do podzimního sněmu může každý promyslet svůj návrh, jak tuto nemilou situaci spravedlivě vyřešit a na sněmu jej předložit.
- Blíží se opět kmenové volby, které nás čekají už na příštím Výročním sněmu. Tom definitivně oznámil, že nebude v příštím roce kandidovat na náčelníka, proto už teď oslovujte své „koně“ a vyjadřujte jim svou důvěru!
- Bylo odhlasováno (většinou hlasů) zvýšení příspěvků, a to na 300 Kč na rok. Platit se bude celá částka najednou, a to vždy nejpozději do prosince.
- K letnímu táboření bylo opět jen zdůrazněno, aby všichni mladší patnácti let měli proutkovou postel. Ne, to není věková diskriminace, to je pouze preventivní péče o zdraví zejména některých našich menších přátel.
- Eva byla ustanovena správkyní databáze Orlich per na internetu. Z toho vyplývá, že provede zápis OP všem mladším členům kmene, starším pak bude v případě potřeby pomáhat atd.
- Probíral se také výpravník na zbývající necelé dva měsíce, pracuje se na jeho papírové podobě.
- Ze smutnějších záležitostí připomeňme, že Pipce bylo pozastaveno členství v našem kmeni. Shodli se na tom jednomyslně všichni zúčastnění hlasující.
- K těm lepším zprávám – příští rok oslavíme 10 let trvání kmene, plánují se velkolepé oslavy, takže můžete přicházet s nápady, případně se hlásit do řešitelského týmu.
- Náčelník vyhlásil soutěž o nejlepší (blíže nespécifikovaný) vlastnoručně zhotovený výrobek. Soutěž probíhá až do příštího výročního sněmu, kde bude vyhlášen vítěz. Soutěží se ve dvou kategoriích, do 15 let a starší kategorie. Každý může přihlásit dva výrobky. Soutěží se o hodnotné ceny – látka na výrobu košile nebo šatů.
- Poslední kmenová schůzka v tomto roce bude společná a bude PALAČINKOVÁ, tak si chystejte pánvičky.



Veverča a soutěž vaření vody na čas

Jak jistě víte, na sněmu proběhl boj o kmenový Wampum. Po shlednutí ne příliš oslnivých výkonů jednotlivých soutěžících byl podán náčelníkem návrh ke zvážení, jestli by tato soutěž, původně zamýšlená jako prestižní, neměla být na „nějakou dobu“ pozastavena.

Výsledky boje o kmenový Wampum:

1. Michal 39 b.
- 2.-3. Kečup, Veverka 33 b.
4. Andrea 31 b.
5. Tereza 22 b.
6. Verunka 18 b.
7. Martin 12 b.

Každopádně současným vítězem a nositelem kmenového Wampumu se stal Michal.

**3. ZÁBAVA NEJEN PRO NEJMENŠÍ**

Ano, čtete dobře – můžete si vyzkoušet, jestli by z Vás byli dobří detektivové. Co pro to musíte udělat? Nejdříve si přečtěte příběh....

Jednoho krásného letního dne zazvonil na policejní stanici telefon a bylo nahlášeno vykradení bytu.

Policisté se hned rozjeli na místo činu. Jelikož se však zdálo mužům zákona něco „nejasné“, zavolali na pomoc detektiva Navrátila.

Ten byl na místě během krátké chvílky. Dlouho neotálel a začal vyslychat „vykradeného“. Ten vypověděl toto:

„Celý týden jsem byl pryč. Byl jsem se svou přítelkyní na dovolené. Když jsme se před hodinou vrátili, otevřel jsem dveře a hned jsem poznal, že mě někdo vykradl. Dovnitř jsem pochopitelně nešel, volal jsem z mobilního telefonu, abych nezničil důkazy.....“

Detektiv se rozhodl, že než stihnou policisté zničit všechny stopy, prohlédne raději dům sám.

Vstoupil do dveří a uviděl klasickou spoušť po řádění zloděje – rozházené oblečení, vysypané zásuvky, na stole vyvrácená váza s čerstvými tulipány,detektiv ještě naposledy obhlédl místo činu a pak vyšel z domu ven.

Obrátil se na „vykradeného“ a zeptal se ho: „Jste pojištěný?“ „Samozřejmě, proč?“ odvětil „vykradený“.

„Protože od pojišťovny nedostanete ani korunu, všechno jste si totiž vymyslel....“

A co vy? Jste tak vnímaví jako detektiv Navrátil? Vaším úkolem je zjistit, na co důležitého „vykradený“ při chystání „loupeže“ zapomněl. Víte, jak detektiv poznal, že si „vykradený“ vymýšlí?

Pokud to víte, tak mi svou odpověď vhodte do konce května do schránky v klubovně. Pak vylosujeme vítěze sladké odměny.....tedy pokud bude ve schránce více než 1 správná odpověď!! A pokud jste podvod ještě neodhalili, mám pro Vás malou nápovědu – Přečtěte si ještě jednou, co „vykradený“ vypověděl.....a co pak detektiv v bytě objevil....

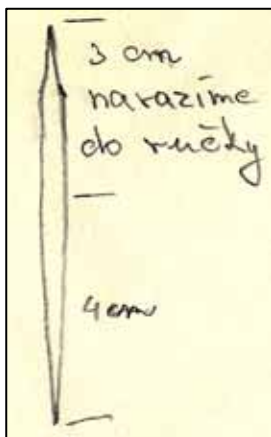
Hodně štěstí!!

Květuš



4. TIPY NA ČINNOST

- Už v pravěku lidé používali šídlo ...



Obr. 1

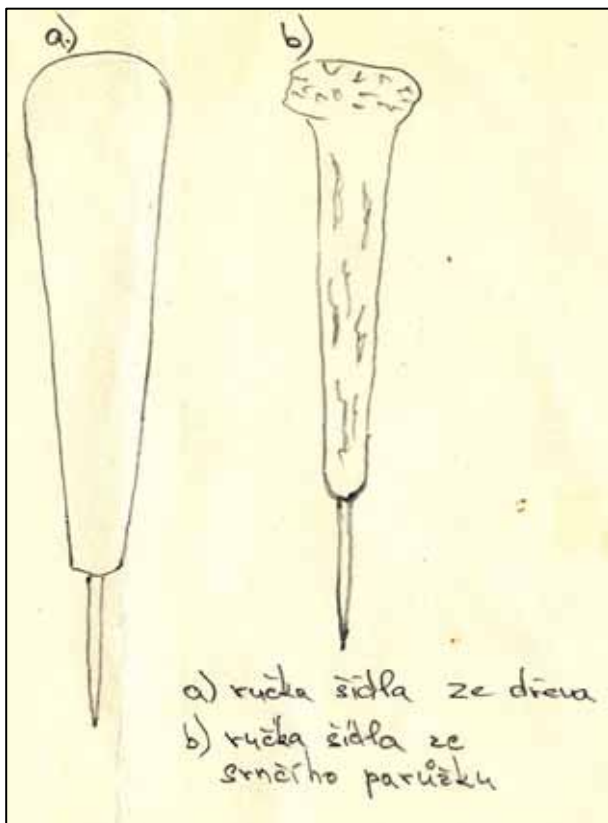
kvalitní, průměr tohoto drátu by měl být 2 mm, ne tenčí, délka asi 7 cm (4 cm šídlo, 3 cm zarazíme do rukojeti). Hrot vybrousíme na brusce (dá se i v klubovně). Při broušení je třeba hrot často chladit vodou, aby se špice nepálila (tvar hrotu obr. 1). Rukojet' šídla zhotovíme ze dřeva, nebo můžeme použít parůžek. Ručka by neměla být moc malá, musí dobře sedět v ruce. Na dřevěnou rukojet' si seženeme nějaké tvrdší dřevo, např. javor, dub, habr, švestka, ... ručku nahrubo opracujeme nožem, můžeme i sekerkou, dále používáme rašpli, potom smírek. Nakonec můžeme začistit sklem.

Teď už nám zbývá do rukojeti vyvrtat díрку, do které narazíme hrot. Nezapomeňte, že dířka musí být menší než je průměr hrotu, jinak by hrot

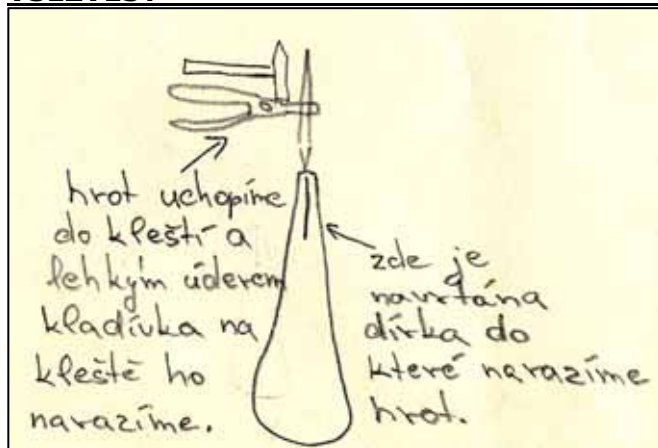
Každý kdo někdy něco šil z kůže může potvrdit, že bez pořádného šídla to nejde. Jsou však i takoví, kteří než by si nějaké šídlo vyrobili, nebo aspoň někde sehnali, budou se raději s šitím trápit. O kvalitě jejich výrobků je zbytečné hovořit. Protože v klubovně pár takových šilenců už dlouho pozoruji a nedají si poradit, že bez šídla to nikdy neušijou, rozhodl jsem se napsat takový malý návod, jak si šídlo udělat.

Podotýkám, že v Bizoním větru takový článek vyšel, mám pocit, že dokonce dvakrát, ale každý asi Bizoňák nečte.

Takže k věci. Hrot šídla musí být vyroben z dobrého materiálu. Dá se použít stará pružina nebo drát na výrobu těchto pružin. Dobrá je i ocelová špice na kolo. Ale opravdu



Obr. 3



Obr. 2

v rukojeti nedržel. Hrot narazíme do rukojeti přes kleště (obr. 2). Nakonec můžeme ručku napustit lněným olejem, který dodá dřevu krásnou barvu. Šídlo je hotovo.

Tak co? Pustíte se do výroby vlastního šídla, nebo se budete při šití dále trápit? Nadšeným zájemcům jsem ochoten kdykoli pomoci na našich vyráběcích schůzkách.

Tom



5. VÝPRAVNÍK

4. červen (so) Dětský den
 10.-12. červen (pá-so) Cyklovýprava
 24.-26. červen (pá-so) Brigáda na táboření
 28. červen (úť) Poslední schůzka – palačinková párty.....

1. červenec (pá) Výročí woodcraftu
 16.-24. červenec (so-ne) Letní táboření Pusté Držkovice
 29.červenec – 10. srpen (pá-st) Letní putování Slovensko

Výpravník se může nepatrně změnit. Je dobré ve vlastním zájmu včas informovat rodiče.



(Tato bílá stránka je věnována Jurošovi, který opět a znovu nebyl schopen dodat svůj příspěvek, a to jsme vydání časopisu odložili asi o tři týdny.)



Vážení čtenáři. Tak tady už zase máme další číslo našeho časopisu, což znamená, že je zde i další Drbárna. A hned pro začátek tady pro vás je několik perliček:

Blecha se prý začala věnovat břišním tancům ☺☺

Kvítko se vydává na sólovou dráhu, chce založit skupinu „PREJ HUDEBNÍ“

Nové zprávy ukazují, že Vilém Fusek to pořád peče se Zilvou z chudobince

Kečup chce taky jako Květa začít s hudební dráhou, a proto jí máme oslovovat

„Ringo Star“☺☺☺

Další zvěst. Květa zakládá Feministickou skupinu, už jí totiž nebaví, že do všeho mluví jen muži ☺

Kečup prej shání nějakého basketbalistu☺

Juroš začíná s doučováním francouzštiny ve velkém, už ho prý nebaví doučovat jen Evu. Dále se začíná učit latinu.

Bradek

Tak mě napadá, že jako basketbalista pro Kečupa (totiž Ringo Star) se hodí Tomáš.....však kdo chodí na lakros, pochopí.....teda když zrovna nemá problémy s modřinami po zápasech....

Na závěr téhle rubriky jsme si pro vás připravili takový malý přehled odůvodnění, proč se vlastně někteří členové kmene nezúčastňují výprav. Začal bych asi takovou tradiční...."No víš my máme rodinnou oslavu". Je správné vzpomínat na rodinné příslušníky....někteří členové mají však tak rozvětvenou rodinu, že na narozeninách a podobných důležitých událostech pozbyli již hooóódně výprav.

Další taková kultovní odkazuje na školu "Já se musím učit". U této mě zaráží, jak se někdo dovede šprtít celý nebo dokonce dva dny..... Radek a já preferujeme odůvodnění "Musel jsem makat".

Někteří členové to řeknou na rovinu "Nechtělo se mi".

Dokonce se i stalo, že jeden člen čekal doma na druhého, ten nepřišel, a tak taky nepřišel, i když daný člen na akci vlastně přišel (to je zmatek co?).

Jiní zase zapomenou, nebo o akci nevědí a také se stalo, že o akci nevědí přesnější údaje, které visí měsíc dopředu na nástěnce. Jednou se tady i vyskytlo "Musím okupat dítě", ale to bylo opravdu jenom jednou.

Na lakros se nechodí převážně, protože členové nemají vypletenou lakrosku (asi půl roku) a taky protože je to pro ně moc tvrdá hra.....

Pažba

Všechno je jinak, než je uvedeno výše, jak je vidět z tohoto autentického rozpisu nalezeného u Peterků na stole v kuchyni, výmluva „musel jsem makat“ má občas i své opodstatnění ...

Rozpis dne - sobota 14.5.2005
 Tatka, mamka a Michal - odpřed na chatu
 Kuba - vytrít schody
 - vytrít obyvák
 - utřít prach v obyvák
 - vysát předstín a kuchyn
 - umýt nádobí a utřít
 - poselol trávu
 - vybrat rodu ze sklepa
 - přichystat večeři na 19.00 h
 Proti tomuto rozpisu není odvolání! H.



8. NĚCO PRO POBAVENÍ

- Příběh „Přerazím ji vejpůl!“

Ráda bych se s Vámi podělila o jeden příběh, který mě velice pobavil.
 Snad se bude líbit i Vám.....možná se v něm někteří poznají...!

Někdy se maminka na mě upřeně zadívá a zamyšleně pronese: „Asi jsem někde musela udělat chybu.“

Sestra tvrdí, že to zaslechla také. Chápu, že musí mít pocit, jako by se někde něco zvrtilo. Maminka měla totiž původně představu dvou líbezně se usmívajících

holčiček s lokýnkami, v bílých šatečkách, jak jedna preluduje na klavír a druhá šmidlá na housličky.

Poměrně dlouho v sobě hýčkala představu, jak se pyšně usmívá na třídních schůzkách a ostatní maminky blednou z závistí.

Poté, co sestra Pavlína v mateřské škole vzteky rozkousala spolužákovi pláštěnku a já jsem v první třídě poprvé zfalšovala podpis, když jsem pod poznámku:

„Honila se po třídě!“ vyryla inkoustovou tužkou „MÁMA“, začala maminka nejasně tušit, co si se svými představami může udělat.

Později se po každé třídní schůzce nejdřív zastavila v nejbližší hospodě, aby si dala panáka. Osamocně stála u nálevního pultu v zařízeních čtvrté cenové kategorie a tiše mumlala: „Zabiju ji! Roztrhnu ji jako hada! Přerazím ji vejpu!“

Někdy ji doprovázela paní Forejtová, jejíž syn ve třetí třídě přestoupil do zvláštní školy.

I tatínek byl pln idealistických představ. Když jsem nastupovala do první třídy, dojatě prohlásil, že se těší, až rozbiju svoje první okno. Když později v podstatě nechal přesklít celou školu, nadšení z něj vyprchalo. Na třídní schůzky odmítal chodit s odůvodněním, že nervy má jenom jedny a žaludečních vředů dost.

Musím přiznat, že zejména kvůli Pavlíně odešla zeměpisářka do předčasného důchodu. Sestru zeměpis očitivně nebyl a zřídka kdy na něj doma pohlédla. Ale protože se snažila učitelce vyhovět, s ledovým klidem vytvářela nové zeměpisné termíny. Jejím vrcholným číslem byly souřadnice. Stačila si zapamatovat jen ty nejhlavnější pojmy: Rovník a Poledník. Zásadně je vnímala s velkým písmenem na začátku. Potom ale její paměť selhávala. Jelikož učitelka naléhala a chtěla vědět o souřadnicích víc, Pavlína stvořila ještě: Rovnice, Běžky, Koloběžky, Obratle a Polednice.

Když domů nesla další dlouhou poznámku, pojednávající o jejích

zeměpisných znalostech, předstírala ztrátu paměti. Vešla do bytu, smutně se rozhlédla a pak roztřeseným hláskem srdceryvně zavzlykala: „Nic si nepamatuji. Nikoho nepoznávám. Kde to jsem? Kdo jste vy?“

Tatínek se rozchechtal a maminka temně pravila: „Hlavně si teď rychle vzpomeň, kde máš žákovskou!“

Také musím přiznat, že jsem v první třídě byla poprvé za školou. A že nebylo čtvrtletí, abych neschytila nějakou tu třídní nebo ředitelskou důtku. Když jsem v šesté třídě obdržela dvojku z chování, utekla jsem z domova. Spolužák Ježdík slíbil, že se o mě postará. Napsala jsem rodičům dopis na rozloučenou, kde jsem jim vysvětlila, že si nezaslouží, abych je dále trápila, a že si nemají dělat starosti.

Pak jsem si sbalila deku, baterku, tuňáka v oleji a časopis Sedmička pionýrů a zazvonila jsem u Ježdíka. To ho značně vyděsilo. Evidentně se rodičům nezmínil, že s nimi budu nějaký čas bydlet. V naprosté panice mě rychle odvedl do sklepa a slíbil, že se po večeri na mě přijde podívat. Když jsem snědla tuňáka a přečetla Sedmičku pionýrů, začala jsem mít pochyby o své budoucnosti.

Byla jsem v podstatě ráda, že mě objevila sousedka, která šla pro uhlí, a odvedla mě na policii. Rodiče dospěli k jednomyslnému názoru, že se jim výchova vymyká z rukou. Naší třídní učitelky tento názor poměrně nadšeně akceptovaly. A tak celá rodina nepochodovala k psychologovi. Ještě v čekárně došlo k malému zádrhelu. Mladší sestra nevěděla, kde vlastně jsme, a tak jsem jí to vysvětlila. Informovala jsem jí o tom, že nás nejdřív zavřou do svěrací kazajky, což jsem jí připodobnila k plechovému krunyři zevnitř pobitému hřebíky. Pak jsem jí sdělila, že dostaneme skotské střiky, a popsala jsem to tak, že na nás budou stříkat strašně ledovou vodu, dokud se skoro neutopíme. Na závěr jsem jen stručně přidala elektrické šoky.

„Zapojí tě do proudu,“ řekla jsem nekompromisně.

Sestra dostala hysterický záchvat. Začala vřískat, že ji chceme všichni zabít, právě ve chvíli, kdy psycholog vyšel ze dveří ordinace. Nebyl to zrovna optimální začátek. Ale pak už probíhalo vše hladce. Skotské stříky se nekonaly a elektrické šoky taky ne.

Na úvod jsme všichni dostali za úkol nakreslit ovocný strom. Já jsem nakreslila formuli 1, protože jsem právě prožívala své „formulové období“. Formule jsem kreslila nejradši a šly mi vážně báječně. Potom jsem chvíli hryzala tužku a přemýšlela, jak do svého výtvarného díla zakomponovat ten pitomej strom, když na něm pan doktor trvá. Nakonec jsem nakreslila stromy dva. Jablň a hrušeň. A mezi ně jsem rozvinula obrovský transparent „CÍL“.

Následovaly pohovory. Jeden po druhém jsme vcházeli do ordinace. Když tam vešla moje sestra, ozval se po chvíli

hurónský smích pana doktora. Pavlína se totiž z bůhvíjakých důvodů rozhodla, že bude mluvit slovensky. Uplatnila talent, který jí byl, až na tento prchavý okamžik, v životě úplně k ničemu. Coby roditelá Pražanda dokonale odposlouchala slovenštinu z federální televize včetně perfektní intonace a její „Ů“ a měkké „Í“ by lépe nevyslovila snad ani Slovenka.

Pan doktor naši rodinu odpovědně vyhodnotil. A pak rodičům sdělil, že jsme dvě báječné, chytré holčičky, které by si sám přál.

Když na něj rodiče vytřeštěně zírali, zeptal se jich, zda nejsou trochu nervózní a jestli nechtějí nějaké uklidňující léky.

„Ano,“ řekl tatínek. „Nechte je složit u nás ve sklepě.“

„Za měsíc si přijdeme pro další,“ dodala maminka.

Květuš

• Vtipy

Udýchaný mladý pošťák přijde s důchodem k dědkovi a říká: „Dědku! Už mě nebaví chodit každý měsíc za vámi na samotu 18 km od vesnice.“
Dědek na to: „Moc mě nesar! Nebo si objednáš denní tisk!“

Jedou dva policajti novým služebním autem. Před křižovatkou povídá řidič spolujezdci:
"Prosím tě, podívej se, jestli mi funguje blinkr."
Ten druhý vystrčí hlavu ven oknem a povídá:
"Funguje, nefunguje, funguje, nefunguje, ..."

Jednou večer se takhle policista postavil naproti jednomu baru a čekal, jestli po zavíračce chytne někoho pro alkohol za volantem. Když začali z baru vycházet lidi, hned si všiml jednoho, který se doslova vypoťácel a začal se motat mezi auty. Vyzkoušel klíčky u pěti z nich, než našel svoje. Pak seděl pět minut na předním sedadle ohnutý pod volant a zápasil s klíčky. Tou dobou už všichni ostatní hosté vyšli z baru a odjeli. Když konečně motor naskočil, policista neváhal a vyrazil kupředu. Postavil se před rozjíždějící se auto. Nechal muže vystoupit a fouknout do balonku. A nic! Policajt udiveně říká: Sakra, jak je tohle možné? A chlápek mu povídá: No, dneska sem byl jako volavka určený já.

Víte, že Pokémoni vznikli v Přerově ?

Když se tam narodil kluk, všichni si ho prohlíželi a ptali se:
"Po kým on je?"

Z policejního protokolu:

Otisky prstů nebylo možné sejmout, protože pachatel, na co sáhl, ukradl...

• **Světový vědecký fekalismus**

Úvod do teorie.

Vědecký světový fekalismus je světový názor, který můžeme definovat lapidární větou „Všechno stojí za hovno“. Fekalismus jako světový názor existoval samozřejmě již dávno, ovšem lidé si ho plně neuvědomovali. Toto období nazýváme živelným fekalismem. Lidé zastávali názor, že většina věcí stojí za hovno. Pokrok jde dál a tak lidé dospěli k názoru, že za hovno stojí všechno. Jednotliví fekalisté však toto tvrzení vykládali nevědecky a nejednotně, což nedovedli zdůvodnit. Toto období nazýváme fekalismem. Poté přišel neofekalismus, který hlásal, že všechno nestojí úplně za hovno. Toto scestné období chyb a omylů již našťěstí minulo. Platnost často používaného rčení: „Nestojí to ani za hovno“ je nutno chápat jako ostře vyhraněný případ. Zkoumáme-li vývoj fekalismu v posledních desetiletích, můžeme definovat 6 období:

(z toho 3 poslední nás teprve čekají)

- 1) Jeden sral na všechny / kult osobnosti /
- 2) Všichni srali na jednoho / potření kultu osobnosti /
- 3) Všichni serou na všechno / současný stav /
- 4) Není na co srát / stav nadcházející /
- 5) Není co srát / Všechno je v prdeli /
- 6) Není čím srát

Současný vrchol ve vývoji fekalismu – jeho 3. stadium se opírá především o teorii průseru. Základní postulát je znám: „Všechno stojí za hovno“. Zatímco utopičtí fekalisté je považují za dogma, vědečtí fekalisté je mohou dokázat. Soustavným studiem a interdisciplinární spoluprací mnoha vědních oborů bylo zjištěno, že průser vyplňuje prostor zcela spojitě a rovnoměrně. Přitom záleží pouze na čase a teplotě.

Základní jednotkou je jeden průser, který je podobně jako hmota nezničitelný.

Vyjadřuje se dvěma způsoby: 1) Jako průserový potenciál

2) Jako tok průserů v řadě za sebou

Pohybuje-li se průser v prostoru, vytváří kolem sebe gravitační pole průseronu, jehož intenzita je dána derivací z bordelu a blbosti. Jednotka blbosti je jeden blboun. Je to právě takové množství blbosti, které je obsaženo v tvrzení: Žijeme stále lépe a radostněji!

Proto se průser šířil tak, aby v co nejkratší době zachvátil co nejvíce lidí. Rychlost jeho šíření je vysoká, dosahuje často rychlosti zvuku, to znamená, že jakmile někdo něco řekne, vznikne okamžitě průser.

V celkovém vědeckém pojednání zbývá ještě definovat přesnost nasranosti z osoby A na osobu B. Potkají-li se dvě osoby, z nichž jedna je nasraná na potenciál A a druhá na potenciál B, jsou na rozchodu nasrané na součet obou potenciálů. Z toho plyne, že potkají-li se v prostoru dvě mírně nasrané osoby, rozcházejí se ještě nasranější. Je-li jedna osoba nasraná, druhá nikoliv, po setkání první osoba je o to nasranější, oč méně byla nasraná osoba druhá, která je nyní nasraná průměrně.

- **Vztah mezi průserem a srandou**

Byla objevena částice průseronu-mínus, která se nazývá srandou. Z toho plyne, že vznikne-li na jednom místě průser, pak na jiném místě z toho mají srandu. Tento vztah je ovšem ekvivalentní, takže i ti, kteří měli srandu, mají z toho po čase průser.

Průser tedy může existovat, a má dominantní postavení ve vztahu ke srandě. Může totiž nabýt takových rozměrů, že při něm přestává každá sranda, o čemž svědčí řada případů a zkušeností z poslední doby.

(Radkova babička)



9. PŘEČTĚTE SI

Milí čtenáři, v rámci zajímavých knih, doporučených na stránkách časopisu, vám dnes přinášíme skvost z náčelníkovy knihovny. Je to kniha Miloše Seiferta, zakladatele českého woodcraftu, jehož jméno vám jistě není neznámé. Knihu budeme postupně po částech otiskovat v několika číslech Všežvestu jako přílohu, aby si ji mohli zájemci poté svázat, protože se už asi málokomu poštěstí knihu v původním vydání někde sehnat. Upozorňujeme pouze, že text knihy, vydané ve třicátých letech minulého století –

přesné vnočení jsme bohužel neobjevili – neprošel jazykovou úpravou, a to záměrně pro zachování autenticity atd. Pokud se vám proto bude někde zdát, že jste našli pravopisnou chybu, nebo vám budou některé obraty připadat nezvyklé, vězte, že to nejsou chyby, ale jen starší pravopisná a stylová norma. Možná někoho knížka nezaujme hned na první přečtení, bude se vám zdát trochu naivní a třeba zastaralá, ale zkuste číst i mezi řádky, vzít ji třeba jako inspiraci ...

Blecha



**Kniha lesní
moudrosti**



**Obálka knihy
„Základy
kmenového zřízení“**



**Svítek březové
kůry**

